

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 174/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. R., T., zastúpeného advokátkou JUDr. M. M., T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. decembra 2010 sp. zn. 6 Cdo 52/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2011 doručená sťažnosť Ing. R. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 16. decembra 2010 sp. zn. 6 Cdo 52/2010.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že sťažovateľ bol účastníkom konania pred všeobecnými súdmi (odporcom v druhom rade) o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (garáži), v ktorom *„sa nemohol vyjadriť k vykonávaným dôkazom súdu, bola mi odňatá možnosť zaistenia dôkazného bremena odborným posúdením veci, čím boli porušené ústavné podmienky mojej súdnej ochrany a právo na spravodlivé súdne rozhodnutie“*.

Podľa sťažovateľa najvyšší súd (predseda senátu) mu odňal *„zákonne nadobudnuté vlastnícke právo ex nunc, hoci som bol vo veci dobromyseľný, kúpnu cenu som zaplatil a vec užíval po dobu 12 rokov“*.

Okrem toho tvrdí, že v súdnom konaní boli aj priet'ahy, sám však v sťažnosti tvrdí, že tieto nenapadol.

Ďalej najvyšší súd porušil ustanovenie § 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), keď neskúmal materiálnu pravdu a *„dopustil sa neústavnosti potvrdením konania a rozhodovania Okresného súdu v Trenčíne, Krajského súdu v Trenčíne s poukazom na to, že súd má právo nie povinnosť prijať navrhované dôkazy“*.

Sťažovateľ tiež v sťažnosti podrobne opisuje priebeh konania pred všeobecnými súdmi a z príloh sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Trenčín (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 5 C/485/1999 z 23. októbra 2006 vyhovel žalobe navrhovateľov, že sú podielovými spoluvlastníkmi garáže a na základe odvolania odporcu v prvom rade Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 4 Co 107/2007 z 13. decembra 2007 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd *„upravil povinnosť prvostupňového súdu zamerať dokazovanie na skutočnosť, či mohlo dôjsť dňa 5. 10. 1994 platne k uzatvoreniu zmluvy o zhotovení veci na zákazku - na výstavbu garážového boxu č. 77, kde bolo podmienkou a dokazovaním v konaní pred súdom bolo zo*

strany navrhovateľov preukázať, či bola stavba rozostavaná ku dňu 5. 10. 1994, kedy mal vzniknúť právny vzťah medzi žalovaným a žalobcom o zhotovenie garážového boxu a či bola garáž číslo 77 rozostavaná, čo bolo predmetom zmluvy a obsahom dojednania pre posúdenie otázky prípadného vzniku vlastníckeho práva k predmetnej garáži.

Okresný súd na zabezpečenie základnej materiálnej podmienky konania určenej nadriadeným súdom sa vysporiadal tým, že vypočul svedkov, ktorých doviedol navrhovateľ na pojednávanie bez riadneho predvolania, a súd ich bez uznesenia pripustil na vypočutie ako dôkazný prostriedok...

V konaní neboli vypočutí žiadni odporcami navrhovaní svedkovia - majitelia okolitých garážových boxov, ktorí by vedeli zodpovednejšie určiť, či garáže boli rozostavané, taktiež nevzal v úvahu predložené listiny.

Súd bez posúdenia znalcom - odborníkom, ktorého výsluch bol navrhnutý odporcami neuvažoval, a nebral za preukázané, že stavebné povolenie bolo vydané na jednu stavbu, ako celok, a že garážový box má v spoluvlastníctve spoločné steny, nakoľko ide o monolitickú panelovú stavbu, ktorá bola kolaudovaná ako „93 garážových boxov...

Okresný súd nesprávne definoval a zameral dokazovanie v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu...“

Okresný súd následne rozhodol rozsudkom z 2. marca 2009 sp. zn. 5 C/485/1999 tak, že návrhu navrhovateľov vyhovel a určil, že sú podielovými spoluvlastníkmi garáže, a na základe odvolania odporcov [ich odvolací dôvod bol podľa § 205 ods. 2 písm. d) OSP, t. j. že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam] krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co/143/2009 z 25. augusta 2009 rozhodnutie okresného súdu z 2. marca 2009 potvrdil.

Sťažovateľ tiež tvrdí, že keďže sa krajský súd „nezaoberal požiadavkou na vyslovenie možnosti podania dovolania bola tiež odňatá účastníkom možnosť pred súdom konať ako súčasť právnej a súdnej ochrany“.

Podľa sťažovateľa odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu „neobsahuje dostatočné a relevantné dôvody na základe ktorých dovolací súd konštatuje, že splnil svoju

zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutia nie sú postihnuté vadami a nedostal právnomu záveru vyslovenému v zrušovacom rozsudku Krajského súdu... č. k. 4 Co/107/2007 a opakovane odňal možnosť odporcom konať pred súdom, aby uplatnili svoje procesné práva vykonania dôkazu nimi navrhnutého. Súd sa nevysporiadal tak s otázkou, či bola stavba rozostavaná napriek tomu, že to má zásadný význam pre posúdenie vzniku vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti...

... Moje ústavné práva sú porušené tým, že som si ako občan kúpil garáž, ktorú som nemohol vysporiadať vlastnícky do roku 2008 pre uvedený súdny spor. Riadne som zaplatil sumu 80.000,- Sk, a podpísal zmluvu o budúcej kúpnej zmluve. Po konzultáciách s katastrom som nadobudol vlastníctvo riadne kúpnu zmluvou od staviteľa. Vstúpil som proti svojej vôli do súdneho konania a v konečnom dôsledku pre nesolventnosť odporcu som uhradil všetky súdne a advokátske trovy, čelím platobnému rozkazu od nového vlastníka za dobu užívania garáže a moje postavenie bolo 12 rokov neisté, a som na svojich právach poškodený.

Tvrdenie, že som neuniesol dôkazné bremeno je nepravdivé, hoci toto spočívalo na odporcovi I. a ja som bol v spore viazaný len jeho dôkazmi, ktoré som napokon zabezpečil prostredníctvom advokáta, aby boli doložené.

Som presvedčený, že súdy rozhodovali vo veci takým spôsobom pre osobu odporcu B. R., ktorý má veľa súdnych sporov ako podnikateľ práve v súvislosti s uvedenými garážami, a bráni sa neprimeranými spôsobmi, za ktoré ja nemôžem trpieť.

Takáto situácia ma psychicky veľmi vyčerpáva, čo sa prejavilo na mojom zdravotnom stave. Vinou súdov spôsobom ich rozhodnutia a dĺžky konania, mám finančnú škodu v tisícoch eur, ktoré s ohľadom na osobu B. R. jeho vek 80 rokov, a množstvo exekúcií nikdy úspešne nevymôžem.

Pokiaľ má platiť Ústava Slovenskej republiky, verím, že moja sťažnosť bude prijatá a rozhodnutá v súlade so zákonmi, ktoré ja osobne dodržiavam.“

Vzhľadom na už uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález: „Základné právo Ing. R. R. na prerokovanie spravodlivé rozhodnutie vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

postupom Najvyššieho súdu... v konaní vedenom pod spisovou značkou 6 Cdo 52/2010 porušené bolo.

Zrušuje sa Uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 6 Cdo 52/2010 a ukladá sa vec znova prejednať a rozhodnúť.

Najvyšší súd... je povinný nahradiť trovy konania advokátke vo výške 123,50 €...“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu

a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú je možné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv rozhodnutím najvyššieho súdu zo 16. decembra 2010 sp. zn. 6 Cdo 52/2010, ktorým odmietol jeho dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu a okresného súdu, ktorými vyhovel navrhovateľom v konaní o ich návrhu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a rozhodli v neprospech sťažovateľa.

Ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne

závery z neho všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by malo za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa je nedostatočné odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu zo 16. decembra 2010, ktorý sa nevysporiadal s jeho dovolacími dôvodmi (odňatá možnosť konať pred súdmi) tým, že krajský súd a okresný súd nevykonali dôkazy ním navrhované (nevypočuli navrhovaných svedkov ale najmä, že nenariadili znalecké dokazovanie), a že v rozpore s § 132 OSP nevzali do úvahy dôkazy súvisiace so stavbou, ako aj to, že v dôvodoch svojho rozsudku sa krajský súd nevysporiadal s jeho návrhom na vyslovenie možnosti podania dovolania, hoci ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Sťažovateľ tiež tvrdil, že nemal v konaní vystupovať ako účastník, pretože nemal túto spôsobilosť (zo zmluvy o dielo mal byť pasívne legitimovaný iba odporca v prvom rade).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k

záveru o porušení označených práv sťažovateľov (mutatis mutandis napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010).

Ústavný súd zistil, že najvyšší súd preskúmal všetky podmienky, za ktorých môže uskutočniť dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia krajského súdu, osobitne posudzujúc podmienky podľa § 238 OSP, „ale tiež sa komplexne zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným).“

Vady uvedené v tomto zákonnom ustanovení dovolací súd nezistil a dospel k záveru o neprípustnosti dovolacieho konania, na základe čoho dovolanie podané sťažovateľom odmietol.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí na strane 3 až 5 zdôvodnený primerane a presvedčivo, a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Ústavný súd tiež nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú jasné a zrozumiteľné a dostatočne odôvodnené, pričom takmer všetky námietky vznesené v konaní pred najvyšším súdom sú totožné s námietkami sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom.

Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstatnom takto: „*Pokiaľ dovolatelia namietali odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré malo spočívať v nevykonaní nimi navrhnutých dôkazov, treba uviesť, že nevykonanie všetkých účastníkom navrhnutých dôkazov nie je odňatím možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O. s. p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná.*

Za odňatie, možnosti konať pred súdom nie je možné považovať ani to, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, v tomto prípade výsluchy účastníkov konania a svedkov. Ak by súd hodnotil dôkazy v rozpore s ustanovením § 132 O. s. p., mohlo by ísť len o tzv. inú vadu konania, ktorú treba považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. hl O. s. p. Tento dovolací dôvod však sám o sebe prípustnosť dovolania nezakladá.

V tejto súvislosti treba poznamenať, že súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia podrobne vysvetlil, prečo nepovažoval za potrebné vykonať najmä žalovanými navrhnuté znalecké dokazovanie. K správnosti tohto postupu okresného súdu sa na námietky dovolateľov uvedené v odvolaní vyjadril v rozsudku aj odvolací súd.

K námietke žalovaného 2/ spočívajúcej v tom, že žalovaný 2/ nemá v spore pasívnu legitimitáciu, treba uviesť, že z hľadiska možnej prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. b/ O. s. p. nie je rozhodujúci vzťah vyplývajúci z hmotného práva, ale otázka spôsobilosti byť účastníkom konania. Nedostatok vecnej legitimitácie podľa tohto ustanovenia nieje dôvodom prípustnosti dovolania; môže mať za následok len nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a nie prípustnosť dovolania (porovnaj R 34/1993). Podľa dovolacieho súdu v danej veci bol žalovaný 2/ ako fyzická osoba správne, v súlade s ustanovením § 79 ods. 1 veta druhá O. s. p., označený menom, priezviskom a bydliskom. Takto označená fyzická osoba mala nepochybne spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 19 O. s. p.). Uvedená námietka žalovaného 2/ preto nezakladá existenciu vady podľa § 237 písm. b/ O. s. p.

Pokiaľ dovolatelia vytýkali odvolaciemu súdu, že sa v dôvodoch rozsudku nevyporiadal s ich návrhom na vyslovenie možnosti podania dovolania, treba uviesť, že možnosť odvolacieho súdu vysloviť prípustnosť dovolania nie je závislá na návrhu účastníka konania. Je len vecou odvolacieho súdu, či prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku vysloví alebo nie. Ak však účastník takýto návrh podá, odvolací súd nie je povinný

ho akceptovať a nie je ani povinný sa týmto návrhom osobitným spôsobom v dôvodoch rozhodnutia vypoariadavať (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

So zreteľom na vyššie uvedené dôvody možno uzavrieť, že dovolanie žalovaných smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 238 O. s. p. prípustné nie je; keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky ich dovolanie ako neprípustné odmietol (§218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.“.

Vychádzajúc z uvedeného odôvodnenia dovolacieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľne, logickým výkladom a vyčerpávajúcim odôvodnením dospel k záveru o nenaplnení podmienok prípustnosti dovolania podľa § 237 OSP. Ústavný súd nezistil preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 52/2010 zo 16. decembra 2010.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (obdobne III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi rozhodnutiami všeobecných súdov, námietkami sťažovateľa a právami sťažovateľa. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že sa nemohol vyjadriť k vykonávaným dôkazom v konaní pred krajským

súdom, ústavný súd sa touto námietkou osobitne nezaoberal pre nedostatok svojej právomoci, pretože sťažovateľ túto skutočnosť v dovolaní podanom proti krajskému súdu ani nenamietal, a takisto je v tejto veci irelevantná aj jeho námietka, že v konaní pred všeobecnými súdmi dochádzalo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože sťažnosť v tomto smere neobsahuje ani riadne odôvodnenie, ani žiadne dôkazy podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, čo je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2011